

Zpětný účinek darů uzdravení

Soustředíte-li se na někoho jiného ve snaze mu pomoci k uzdravení, má to skutečný ozdravující účinek i na vás.

S knižní novinkou **Lynne McTaggartové SÍLA OSMI – Transformační síla kolektivního vědomí** (vydalo ji nakladatelství METAFORA, U Krbu 35, 100 00 Praha 10, www.metafora.cz), a především se samotným postupem autorky při léčení nemocí i jiných nepříznivých okolností, jsme vás seznámili v minulém čísle. Nyní si – v následující ukázce z uvedené knihy – přečtěte, jak působí modlitba za uzdravení dalších nemocných na samotného modlitčho se.

* * *

George působil jako ztracený případ. Diagnostikovali mu gliom – nádor v nervové soustavě. Byl to smrtelný typ mozkového nádoru a George jakožto člověk působící na univerzitě v biomedicinském výzkumu, si byl dobře vědom své prognózy. Nádor bude po celé měsíce pozvolna, ale vytrvale růst. Do dvou let jej čeká jistá smrt bez ohledu na jakoukoli léčbu. Chirurgický zákrok byl vyloučený a chemoterapie či ozařování by byly z velké části neúčinné.

Jelikož mu konvenční medicína nenabízela žádné příznivé vyhlídky, začal se George rozhlížet po zázraku, což jej přivedlo na shromáždění severoamerické Letniční církve. Tam se za něj modlila skupina kněží a George ucítil, jak jím prostupuje Duch Svátý. Vnímá obrovské horko a silnou vibraci připomínající elektrický šok. Spadl a vykřikl.

Zázitek jej natolik uchvátil, že jako nějaký nadšený fanoušek začal objíždět shromáždění Letniční církve po celé Severní Americe. Pokaždé se postavil do řady, aby se dostal mezi ty, kteří budou léčení. A kdykoli se za něj skupina kněží začala modlit, dostavila se vždy stejná reakce, jako by do něj udeřil blesk. Každé tři měsíce chodil na magnetickou rezonanci a doufal v pozitivní změnu, ale na nádoru nebylo nic potěšujícího vidět. Dál se zvětšoval.

V roce 2004 byl stále plný optimismu, že na něj modlitby začnou působit. Tehdy se připojil k cestě duchovních na Kubu, kterou zajišťovalo letniční Hnutí globálního probuzení. Cestu organizoval Randy Clark, jenž působil jako kazatel v Saint Louis v Missouri. Clark byl bezděčným iniciátorem vzniku takzvaného hnutí „torontského požehnání“ z roku 1994, na jehož počátku bylo setkání sto šedesáti lidí.

Když tehdy Clark vyzval Ducha Svátého, aby mezi ně sestoupil, lidé v kostele se najednou roztřáslí, začali se

hířat a padali na zem jako omámení alkoholem. Mnozí pak tvrdili, že u nich došlo k zázračnému vymizení fyzických či psychických potíží. Zpráva o tom se rychle šířila a do Toronta se sjížděly desítky tisíc lidí z celého světa, aby se účastnily nočních léčivých modliteb, v nichž Clark pokračoval následujících dvanáct let. Celkem tři miliony lidí nakonec tvrdily, že pocitily mimořádné účinky modliteb.

Coby člen jedné ze skupiny kazatelů na Kubě se George přidal k lidem modlícím se za člověka s vážnou poruchou zraku. Dotyčný viděl sotva na půl metru. Po patnácti minutách modlení muž tvrdil, že bez brýlí vidí předměty vzdálené pět metrů.

Jejich dalším objektem se stala žena, která byla tak nemocná a vyhublá v důsledku rakoviny vaječníku, že nedokázala jíst ani chodit. Během modlitby se u ní dostavily stejné reakce, které znal i George. Když ale spadla na zem, vrátila se jí síla a schopnost chodit. Nádor, který se dal předtím snadno nahmatat, nebyl nyní vůbec cítit.

Na George udělala tato zkušenost hluboký dojem, takže se po návratu domů začal při každé příležitosti modlit za druhé. Někdy těmto pokusům o vyléčení jiných věnoval celé večery a víkendy. Kromě toho pokračoval v návštěvách letničních shromáždění ve Spojených státech a přihlásil se na další cesty s Hnutím globálního probuzení a s dalšími kazateli do Latinské Ameriky a Afriky.

Stále více se ale soustřeďoval na modlitby za jiné. Když už nedokázal zvládnout obrovské množství lidí žádajících, aby je léčil, sestavil modlitební skupinu, která zůstávala na místě ještě nejméně hodinu po každé nedělní bohoslužbě, aby se modlila za dlouhou řadu čekajících lidí.

Po dvou letech si Georgeův lékař všiml, že nádor přestal růst. Ve skutečnosti se dokonce zmenšoval a George již ani nepocítoval dosavadní potíže. Během následujících osmi let se u něj neprojevaly žádné symptomy a v posledních lékařských zprávách přiložených k výsledku magnetické rezonance se dokonce nevyskytuje ani slovo „nádor“.

Tento fakt potvrdila i Candy Guntherová Brownová, profesorka religionistických studií na Indiana University, která dokumentovala případy podobné Georgeovu pro svou knihu *Zkušební modlitba*.

Ačkoli jeho uzdravení neproběhlo tak rychle nebo dramaticky, jako

tomu bylo u mnoha jiných, u nichž to podle svého tvrzení viděl na vlastní oči, připisovali George i Randy Clark, jenž příběh popsal v knize *Změněn během okamžiku*, obrat v Georgeově zdravotním stavu kumulativnímu účinku všech modliteb, jež za něj byly proneseny. Z jejich úhlu pohledu se to podobalo spořicímu účtu, na kterém se najednou nahromadila kritická výše úroků.

Já to ale vnímám jinak. Za Georgeovým uzdravením nebyl kumulativní účinek modliteb, které byly určeny jemu. **„Zázrak“ se spustil, až když se sám George začal modlit za druhé.**

Faktorem, který vede k větší spokojenosti a štěstí, bývá ochota nabídnout pomocnou ruku. Vícero výzkumů prokázalo, že lidé, kteří byli ochotní poskytnout někomu čas nebo peníze, měli oproti ostatním o dvaatřicet procent větší naději, že budou šťastní.

Štěstí, které člověk prožívá, když pomáhá druhým, má svou fyziologickou složku, kterou psychologové označují anglickým termínem „helper's high“ – extáze z pomáhání.

Lidé věnující se dobrovolnické práci často popisují, že prožívají fyzický stav podobný tomu, který přichází při energickém cvičení nebo při meditaci. Tělo vylučuje endorfiny, chemické látky navozující v mozku příjemné pocity. Jejichž úkolem je eliminovat biologické důsledky stresu. Ačkoli badatelé tvrdí, že tento druh altruistického chování vyžaduje přímý kontakt s potřebnými, naše experimenty ukázaly, že to stejně dobře funguje i virtuálně a k navázání spojení stačí pouhá fotografie.

Cosí na touze udělat něco pro někoho jiného bez ohledu na osobní prospěch má dopad na zdraví, duševní pohodu a mnoho dalšího: životní styl, podporu od okolí náboženskou vírou. Ze všech faktorů, jež tvoří náš způsob života, se zdá, že právě altruismus je základním vitaminovým preparátem zajišťujícím dlouhý a zdravý život.

Altruismus je tedy prospěšný zdraví a pomáhá k dosažení štěstí. Možná je i nejjistější zárukou dlouhověkosti. Má ale něco společného s tím, proč účastníci mých experimentů prožívali tak zásadní proměny ve svých vztazích, zejména k cizím lidem? Abych na to přišla, musela jsem prozkoumat něco zásadního o tom, co se děje s lidmi, když dají před sebou přednost někomu jinému. Stručně řečeno, potřebovala jsem zjistit trochu víc o biologii dobra.

Lynne McTaggartová